

Hogyan emlékeznek az ismert és elismert udvarhelyi emberek arra, amikor először lobbant lángra a szívük valaki, vagy valami iránt? Még nem tudták, mi ez az érzés, ami felejthetetlenül giccses, könnyfakasztóan nevetséges és halálukig szívet melengető egyszerre.

Legtöbbüknél az óvodában kezdődött, és soha be nem teljesült, de akad, aki már majdnem felnőtt fejjel érezte az első igazi, tiszta szívdobbanást.

A lélek első rezdülése

Dósa Zoltán pszichológus, a BBTE Pszichológia és Neveléstudományi Karának oktatója miatt valószínűleg sok tanítónak, óvodapedagógusnak készülő lány telesírta a párnáját. De nem csak ezért celeb. Az ismert és elismert lélekgyógyászt, aki több műfajban, köztük az irodalomban és a családapaságban is bizonyít, az első szerelem emléke egészen óvodáskoráig repíti vissza. A hátulgombolós, kékköpenykes korszakban a kislány barna fürtjei, gyönyörű kék szemei és bájos arca láttán érezte át először, hogy mit jelent a vonzalom.

„Úgy hiszem, hogy a későbbi ifjú szerelmek, és **még a felnőttkori elkötelezettségben sem működött másképpen nálam a szerelem finommechanikája, mint akkor.**

A kecsesség, a lány vonások, és a hosszas tekintetváltások keltette izgalom ősmintája akkor lépett először működésbe nálam, és utána mindig az elsőhöz hasonlóan, esetleg a sóvárgás vagy elérhetetlenség miatt néha más-más intenzitással. Az érzés komolysága mellett szól az is, hogy szinte kizárólag emocionális tartalmakra emlékszem, és szinte semmire abból, hogy mi történt velünk. Az emléktöredékek között a felemelő érzés viszont összetéveszthetetlen."

Zoltán szerint kétséget kizáróan szerelem volt, még ha később is döbbsen rá erre: „**Sajnos semmi esélyem, hogy az együtt töltött pillanatokat rekonstruáljuk,** mert elköltözött a kislány, és soha többé nem találkoztunk, de a neve és arca örökre belém égett. Éva volt, ahogy az első nőhöz illik".

Miklós Magda „futó kalandja”

Miklós Magda 183-szoros román válogatott kézilabdázó volt a hetvenes években – neki az élete teljesen a sportág körül forgott. Megkeresésünkkor határozottan és frappánsan válaszolt arra, hogy mikor lett először szerelmes életében. Az érzés nemcsak őt kerítette hatalmába, hanem a gyerekeit is.

Miklós Magda a Székelyudvarhelyi Akarat csapatában, az álló sorban balról az első

– Az én első szerelmem a kézilabda volt. Annyira meghatározó volt ez, hogy végig követette az egész életemet, még napjainkban is a rabja vagyok. Sőt, a gyerekeimnek is átadtam ezt az érzést, mert mindkét gyerekem kézilabdázik. Hetedikes voltam, amikor Ámor nyila eltalált, **addig atletizáltam, de az amolyan futó kalandnak számított...**

" – mondta el portálunknak az 1976-os montreali olimpia székelyudvarhelyi résztvevője. Lánya, Annamária Németországban, fia,

[Ferenc](#)

pedig Lengyelországban kézilabdázik.

Lacika és Margitka – szerelem a sósmedence partján

Máthé László Ferenc újságíró, televíziós műsorvezető szintén hátulgombolósban járt még, amikor először szerelembe esett. Még az sem volt biztos, hogy két keresztneve közül melyiken fogja gyakrabban szólítani a környezetét, amikor **1979 nyarán szülei**

Parajdra vitték üdülni.

A kis Lacika első útja a központi vattacukoráruhoz vezetett, ám ott jókora sor fogadta. Illetve egy barna hajú kislány, rövid, virágmintás ruhácskában és bőrszandálban.

Az alig hároméves, szőke, kékes zöldszemű kissrác, akit szülei **ügyes, jó fiúcskának** mutattak be mindenkinek, a sorban nem látta a kislány arcát, de

hátulról a fülébe súgta

: „Gyere, a sarki fagyisnál nincs sor!” Ez bejött a lánynak. „Gyerekek voltunk, könnyedén ment minden. Rám nézett, rövid mosoly, majd kézen fogott és úgy mentünk tovább, mintha évek óta ismernénk egymást. Hamarosan kiderült, hogy a házukban vagyunk megszállva, így a hetet együtt töltöttük: banya, sósmedence, ház körüli bújócskák, kerti futkározások – mondja mosolyogva a közéleti krónikás. Margitkát, mert így hívták, azóta sem látta,

[az emlékek „lánca”](#)

viszont azóta is összeköti vele. Ráadásul egy közös fotó is készült a két kisgyerekről, megörökítve bimbózó szerelmüket.

Éva még őrzi a virágszirmokat

A Békéscsabán élő, udvarhelyi származású **Farkas Wellmann Éva** költő, szerkesztő szerint [az ember élete zsúfolásig van első szerelmekkel](#)

. „Azért is, mert – gondoljunk csak bele –, ha az éppen megélt érzelem a maga nemében nem a legerősebb lenne, s ekként életünk során első, volna-e értelme egyáltalán szerelemnek nevezni? Már csak hiúság kérdéseként is: hogyan adhatnánk be magunknak azt, hogy igen, van itt ez a valami, nem a nagy, az első szerelem, mert az lejárt, de mégis, éadjuk be ennyivel...”

Éva egyik legelső „szerelme” még az óvodában volt, s mivel a „szegény áldozat” Albert névre hallgatott, a kis szőke lány egy **népdalátírással kedveskedett** („Nem vagy legény, Berci, nem mersz hozzánk járni; /apád, anyád előtt, Borcsa néni (az aktuális dadus neve) előtt nem mersz megcsókolni.”). Később aztán alábbhagyott a provokatív hangnemből, s egyik kamasz osztálytársával kialakított plátói szerelem a biciklizés ürügyén szökkent szárba.

Nem tartott sokáig. „A sajnálatos vég akkor következett be, amikor egy alkalommal, ki tudja hová sietvén, a megfelelő pillanatban **nem tudta kölcsönadni nekem a biciklit.**”

Középiskolás szerelme leveleit, a tőle kapott rózsák szirmait mai napig őrzi, ennek ellenére az volt a meggyőződése, hogy a fiú nem szereti. „Ezért megfelelő mennyiségű könnyet is hullattam; ki tudja, **talán a romantikánál tarthattam olvasmányaimban**, melyekbe akkoriban szabadidőm nyolcvan százalékát fektettem. Így nem volt idő kitudakolni, hogy valójában mit érzett a szeretett ifjú – azon túl, hogy például legféltettebb gyerekkori játékát is nekem ajándékozta – csak körülbelül 12 év múlva. Állítólag elérhetetlennek tűntem.”

Zenkő erősen szeretett

Bekő-Fóri Zenkő, a Tomcsa Sándor Színház színművésznője többször is összeverekedett gyerekkori szerelmével: „Először megvertem. Mégis, mit képzelt: nem enged oda az építőkockákhoz? - emlékezett vissza Zenkő. - Aztán összebarátkoztunk. Együtt építettünk várat, házat, felhőkarcolót. Kint az udvaron galambosat játszottunk: **én**

voltam az anyuka, ő az apuka galamb.

Én sérülten feküdtem a fészekben, ő meg hazahozta a gyerekeket”. Aztán mindkét gyerek iskolába ment, de később is találkoztak, nem éppen szokványos módon.

„Leveleket írtam neki **és kidobtam az ablakon**, hogy vigye hozzá a szél. Aztán egyszer csak a nagymamája elhozta hozzánk. Szégyelltem magam, nem beszéltem vele. Miután elment, levelet írtam és elmagyaráztam neki, reméltem, hogy a szél elviszi hozzá. Évekkel később, már negyedikes nagylány voltam, átkerült a mi iskolánkba, a mi osztályunkba.

Nagyon boldog voltam

. Összeverekedtünk és padtársak lettünk, ahogy azt kell. És soha, soha egy szóval nem mondtuk ki azt, amit mind a ketten tudtunk:

szerelmesek vagyunk egymásba.

"

Kusmó egy lépésből lépte át a Szabadság-hidat

Biró István (Kusmó) népszerű lemezlovas és rádióigazgató „később kezdte”. Első szerelme nem óvodáskorban történt, hanem tizenévesen, amikor már „valósággal tapsoltak a füleim”. Utolsó éves gimnazistaként Magyarországra járt és az egész olyan volt, mint a mesében: „egy lépésből átléptem a Szabadság-hidat, és nem tudtam aludni, annyira vártam a másnapot.” Huszonhárom éve volt, 1990 januárjában, rögtön Szilveszter után.

„Ahogy itt megkaptuk a nagy szabadságot, rögtön ki is mentem Magyarországra, és **azonnal szerelmes is lettem.**

Rövid, gyors és intenzív élmény volt. Annak, hogy vége lett, talán az volt az oka, hogy hazajöttem, hiszen még el kellett végeznem az iskolát. A szabadság mellett a leányka is

megdobogtatta a szívemet: akkor még nem tudtam, miről szól a

Szabadság, szerelem

, de én is átéltem. Ebben az esetben a háború a szívemben dúlt, de jó háború volt."